

השבוע
עובר
ושב
מאת
פרנקל שלמה

פטרזיליה

היום אספר לכם סיפור יפה עם מוסר השכל על ראשה הממשלה שלנו לשעבר, יצחק רבין, עוד מהימים שהיה רמטכ"ל. באותו זמן הייתי בצבא הסדיר, בנח"ל, מה שנקרא נח"ל עגבניות. אחרי מילי-חמת שתי-הימים היינו תקועים על קו התעלה, בכל מיני מוצבים קטנים כאלה. הרבה מה לעשות לא היה לנו, חוץ מלספור את הפגזים שנפלו לעתים פה ושם, לבשל חביתות משמונה ביצים לי ארוחתיבוקר שהיינו אוכלים בארבע אחר-הצהריים, ולרקום מזימות רצה נגד הרב-סמל הפלוגתי שלנו, שעשה לנו את המוות.

אבל מה שבייחוד ספרנו, זה היה הי-ימים שנשארו לנו עד השיחרור, אחרי שנתיים וחצי בצבא. הרבה זמן לא נשאר לנו כבר, וכל אחד חלם חלומות על מה שיעשה אחרי השיחרור. בהזדמנות זאת אני רוצה להכחיש סיפור שהתהלך

עגבניות
 לא רק באיסמעליה דרום

עלי באותם ימים, כאילו התוכנית שלי הייתה למכור נקניקיות בחמבורג אחרי השיחרור, זה פשוט לא נכון.

אבל מה, נח"ל עגבניות, או לא נח"ל עגבניות? אז אחד מהחברים, שמואליק קראו לו, נדמה לי, מגרעין שהיה מיועד לאיזה קיבוץ בפרוזדור ירושלים, עשה גינה קטנה על גג המוצב באיסמעליה דרום, וגידל בגינה פטרזיליה, כי הוא אהב חביתות עם פטרזיליה, וגם ביגלל שפטרזיליה זה צמח שצומח מהר, ולנו, כאמור, לא נשאר עוד הרבה זמן עד השיחרור.

והנה, יום אחד עשה הרמטכ"ל דאז, יצחק רבין, סיור במוצבים. היה יום יפה, בלי פגזים. רבין הגיע עם הפמליה, ובדיוק תפס את שמואליק כשהוא מעשב את ערוגת הפטרזיליה שלו.

חזרה בתשובה

אם הקוראים מחפשים להם חווייה נעימה להג, אני מציע להם לחזור בתשובה. אין הרגשה יותר מענגת, תחושה יותר אינטליגנטית ונעלה ממה שמעניקה החזרה בתשובה. אני לא מתכוון דווקא לחזרה בתשובה במובן הדתי, אלא לחזרה בתשובה במובן הכללי של הנושא. להלן כמה דוגמות מומלצות של חזרה בתשובה:

מעם הייתי חילוני. חשבתי שהעיקר בחיים זה לעשות חיים, לצבור כסף ו-לנחול כבוד. מה שעניין אותי זה היה רק בחורות, וויסקי וקלפים. הייתי גדול החוללים של דיוגנוף. פעם אפילו עישנתי חשיש והייתי מכור לקלפים. חשבתי שאני מבין הכל, וזה מה שחשוב בחיים. השינוי היה איטי, אבל בא פתאום. ויום אחד, או יותר נכון לילה אחד, תפסתי את עצמי. אני זוכר בדיוק איך זה קרה. בדיוק הייתי על בחורה אחת, עם כוסית קוניאק ביד אחת וקארה אס ביד השנייה, ואז שאלתי את עצמי: מוישה, לעזאזל, מה זה נותן לך, כל זה? לאן אתה הולך? מאיפה אתה בא? לא נמאס לך לבזבז בצורה כזאת את החיים שלך? ואז הלכתי לחפש תשובות לשאלות שלי, והיום אני עובד במחש-ביס, אלמן עם שלושה יתומים קטנים, וכבר לא עושה מילואים.

אני הייתי קיבוצניק. האמנתי שהעיקר זה המשק, אתה יודע. החריש, הבציר, הגדיש, האסיף והקטוף. הייתי פשוט מכור לזה. חשבתי שהמשק זה כל הי-עולם, וזו הדרך האחת והיחידה לשרת באמת את הציונות. אף אחד לא היה יותר שרוף ממני לעניין הזה. ואז חל השינוי, בעיקבות פגישה שהייתה לי ב-מילואים עם חסידו הב"ד. מרוב התלהבות נסעתי לרבי שלהם בניו-יורק, והוא פשוט פתח לי את הי-עיונים. היום אני נמצא במדינת ניו-יורק, יש לי חווה קטנה, ושם אני מגדל חמורים. למה חמורים, אתה שואל? זה לא ברור? כאשר יחליט הרבי שלנו לעלות לארץ, יש לי הבטחה שלו שהוא בא אלי לקחת את החמור.

וגם זה יש: בנעורי הייתי מארכיסט אדוק. חשבתי אז שיש לי הסבר לכל דבר עם הי-מארכיסטים. כל השאלות היו לי קלות כל כך, כל התשובות ברורות כל-כך, אין לי מושג. היה נדמה לי שאני מבין הכל פי שניים יותר טוב מכל האחרים. אבל מה, הייתי צעיר. הייתי רדוקל. הייתי מאמין גדול באחוות-עמים, בשיתוף, ב-סולידריות, בכל הדברים האלה. והנה, פתאום, מה קורה?

לגמרי במיקרה, אני פוגש את המנהיג שלנו. סוציאליסט גדול כמור-הו, שיש לו נאומים יפים כל-כך, ומה אני רואה? שהוא בוגד באשתי! אתה יודע מה זה עשה לי? אתה מתאר לעצמך מה ההרגשה של צעיר כמוני, כמעט בתול, שפתאום רואה שהמנהיג שלו יש לו פילגש? ומי הייתה הפילגש שלו? אמא שלי! מייד עזבתי את הי-מארכיסטים המחורבן הזה, והבנתי איך עבדו עלי בעיניים שהייתי צעיר. היום, הבכיר, כבר אין חוכמות אצלי! כל מי שרוצה איזה עסק עם אמא שלי, משלם כסף טוב. סיפורים על אהבה אחרונה במישפחה כבר לא קונים. אלה הסיפורים של החוזרים בתשובה.

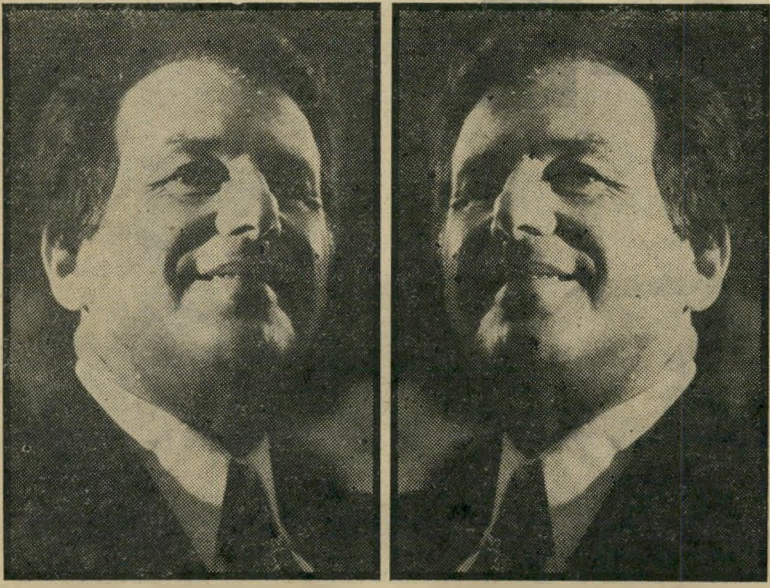
„מה אתה מגדל פה, חייל?" שאל רבין את שמואליק. שמואליק שלנו ממש התרגש, ויצא לו: „פה-פה-פטרזיליה, המפקד." „אתה מהנח"ל, נכון?" שאל רבין, „אז למה אתה לא מגדל עגבניות?" „כיי-כיי-כיי אחרנו עוד מעט משתה" ררים, והעגבניות לא יספיקו-פיקו להב-שיל, המפקד." השיב שמואליק. „אתה יכול להתחיל לגדל עגבניות, חייל," אמר רבין, וככה נודד לנו שהח-ליטו להארץ את השירות שלנו בחצי שנה. זה הסיפור. נו, אז עכשיו יש לי הזדמנות פז בלתי חוזרת לנקמה קטנה. נדמה לי שרבין חושב שמלרות ההתמודדות והכל, הוא עוד יכול לשחק אותה ובעוד איזה זמן, אם הכל יהיה בסדר, להיות ראש-ממ"ש שלה. וככה הוא ניצב לו בגן, ומגדל פה-פה-פטרזיליה מה שנקרא - משקה, מדשן, מעשב, וחושב על החביתה. אבל מה, לי נדמה, חבר רבין, שאתה יכול להתחיל לגדל עגבניות. יש זמן.

אי ואי רובינשטיין

יום אחד נולדו לקבלן א. רובינשטיין שני בנים תאומים, ושמותיהם א' ו-יא' רובינשטיין. שני הבנים למדו בבית-ספר, הלכו לצבא, למדו באוניברסיטה ונעשו פרופסורים.

אחר-כך ראו הפרופסורים א' ו-יא' רובינשטיין כמה זיפת המצב במדינה, והקימו תנועה לשינוי המצב הזיפת- התנועה ניסתה לשנות ושוב לשנות אבל לא הצליחה כי היתה קטנה.

ואז נפרדו דרכיהם של התאומים. א' רובינשטיין אחד, הבכור, החליט שבשביל לשנות לא מספיק רק לשנות, אלא צריך גם לשנות, ולכן הקים עם עוד פרופסור אחד,

האחים א' ו-יא' רובינשטיין
 שינוי לשם שינוי

י' ידון, את תנועת ד"ש לשינוי. א' רובינשטיין השני, האח הצעיר, החליט שבשביל לשנות, לא צריך לשנות, ומספיק לא לשנות, וכנראה נשאר בבית. לא עברו יותר מארבע שנים, והנה התברר סופית שמי שצדק היה דווקא א' רובינשטיין הצעיר, שהבין שבשביל לשנות לא צריך לשנות, ומספיק לא לשנות. ההוכחה: תנועת ד"ש לשינוי התפרקה, התפוררה, התמוססה, התמוטטה והתרסקה, ואם זה לא מספיק, גם עשתה צחוק מעצמה. וכאן התברר מה כוחם של התאומים. א' רובינשטיין הבכור ירד מהבמה, ובמקומה עלה עליה א' רובינשטיין הצעיר וחזק. „ידינו לא היתה במעל הזה ששמו ד"ש!" צעק א' רובינשטיין הצעיר. „זו היתה בסך הכל חטאת נעורים של אחי הבכור! אחי הבכור זה לא אני! אני לא הייתי בעסק הזה! אני לא אשם! על הציבור הנבון ללמוד להבחין בין ד"ש ובין התנועה החדשה לשינוי, זו שלא חושבת שבשביל לשנות לא מספיק לשנות אלא גם צריך לשנות! זה מה שאנחנו חושבים עכשיו! אנחנו בשום אופן לא נלך לבחירות עם פרופסור י' ידון! מספיק לנו הפעם פרופסור אחד לשם שינוי!" ואילו האח א' רובינשטיין הבכור ישב בקהל והתבונן בסיפוק באחיו הצעיר חורש אותו עוד בחייו, כמו יעקב את עשיו ויוסף את אחיו. ובשבע הבא: פרק נוסף בעלילות האחים רובינשטיין.

היום לבנון. מחר נצרת

ע'י'גדי

אופציה אפס ארבע

האווירה היתה סוערת. זוהר אורות הניאון טישטש במקצת את הלוח הגדול שעליו נרשמו המיספרים במהירות. ציל-צולי הטלפון היו קצרים וחדים, וטיר-טור המחשבים היה בלתי-סדיר. במרכז ישבו הכרוזים שהקריאו בקול מונוטוני את השמות. הקונים ישבו סביב השולחן, עצבניים לגמרי, מכוססים ציפורניים ו-מכלים סיגריות.

„ע'י'גדי אופציה חמש," אמר הכרוז, „שמונה יחידות באפס ארבע." הוא קלט בוויזית עינו את היד שהונפה מימין ומיהר להמשיך: „אופציה שמר-נה במחיר תשע אחת."

כאן היתה מהומה גדולה. הכרוז נזקק לעזרת שניים מחבריו כדי להבחין ב-ביקושים. השערים טיפסו במהירות, ו-לבסוף הכרוז הכרוז: „ממכר בשלוש-עשרה שבע." ההמשך היה מסעיר לא פחות. „אמ. אמ. תשע שתיים עשרים וארבע יחידות על-שם," אמר הכרוז. האצבעות הקוראות הונפו בזו אחר זו סביב השולחן הסגלגל. מיקוח סוער התנהל גם סביב מבוכרות גב. גם כאן היו עליות שערים חדות. לעומת זאת ניסחרו כנען עשרים וארבע ואופציות בלוי-בנד בירידות מוגבלות. בסוף היום יצאה גברת בקיבוץ מן השוק כשבסלה שלושה קילוגרם עגב-ניות מונומייקר, אופציה לעגבניות ע'י'גדי, גבינת כנען וקצת מרגרינה. תהליך הקניית בעיין החדש מעניין הרבה הרבה יותר.

בחוגים מקורבים לחוגים מקורבים הובעה דאגה חמורה מהמעורבות הי-ישראלית לטובת הנוצרים בדרום-לבנון. במיוחד הובעו שם דאגות מעמדתו הי-פילנטרופית של ח"כ משה ארנס.

חוג מקורב אחד מגדיר את הדאגה: „אני לא מבין מה קרה למישה, ש-היה תמיד איש קשוח. מה פתאום הוא מגלה דאגה כזאת לנוצרים? נוצרים נוצ-רים, מה, הם לא ערבים? אחרנו צריכים לדאוג שהסורים לא יורגו אותם? ומה, הסורים בעצמם, אין ביניהם נוצרים? בסך הכל מה קורה? אלה הורגים את אלה, ואלה הורגים את אלה, והמצב הדימוגרי באיזור משתנה בינתיים ל-טובתנו, לא? אתה יודע כמה יוהדים מקצת מילחמה קטנה כזאת בלבנון? „בטח, אני מבין ממה זה בא. האמ"י ריקאים בניקשו יפה. אז מה, כל מה שהאמריקאים מבקשים, מוישה צריך ל-הסכים? אני אניד לך מה מדאיג אותי עוד יותר מהמיקרה של לבנון לגופו. מה שמדאיג אותי זה התקדים. היום הוא דואג לנוצרים בלבנון, ומחר הוא ידאג לנוצרים בנצרת. ואחר-כך הדרך לא רחוק קה לזה שהוא ידאג לדרוזים בג'וליס, או לערבים בכפר יאסיף. לאן אנחנו נגיע אם אפילו איש כמו מוישה ארנס דואג פתאום לערבים? אין לו מספיק יהודים שצריך לדאוג להם? הצרות עם האנטי-שמיות ברוסיה כבר נגמרו?